

Kærlighedsgærninger, for saadanne Slyngler havde han selv ofret sin Velstand, saa han mangen Gang var nær ved at lide Nød!

Han var bleven ganske bleg af Harme. Han kunde stadig ikke tale; Ordene kvaltes i hans Strube.

Da tog han med ét sin Hat og fór ud af Stuen. Bort, bort! skreg det inden i ham. Han kunde ikke længer udholde disse elendige Menne-skekryb; . . . han maatte bort fra al denne Dyriskhed, fra alt dette Smuds, der var ved at kvæle ham! . . .

IV.

Han var dog ikke kommen langt, før han begyndte at sagtne sin Gang; og da han ved at følge den sædvanlige Mosekærssti var naaet op paa Højden, standsede han, aftog Hatten og lagde Haanden paa sin endnu brændende og bankende Pande.

„Dømmer ikke, saa skulle og I ikke dømmes,“ mumlede han hen for sig. „Fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes. Hvi ser du Skæven i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget bliver du ikke vaer.“